

רע"פ 5763/14 - ל ל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5763/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: ל ל

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 15.7.2014, בע"פ 24512-04-14, שניתן על-ידי כב' השופטים א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ש' בורנשטיין

בשם המבקש: עו"ד ירון ברזילי

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל- נשיא; ז' בוסתן; ש' בורנשטיין), בע"פ 24512-04-14, מיום 15.7.2014. בפסק דינו, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת ש' דקל נוה), בת"פ 13858-05-13, מיום 4.3.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, במסגרתו יוחסו למבקש שני אישומים. באישום הראשון נטען, כי ביום 20.4.2013, בשעה 01:00, הגיע המבקש למועדון לילה באזור התעשייה הישן בראשון לציון, בעודו תחת השפעת אלכוהול, והתיישב בסמוך לגרושתו (להלן: המתלוננת). המתלוננת פנתה אל המבקש וביקשה שיניח לה, ובתגובה הוא אמר לה "את שלי". מספר דקות לאחר מכן, המתין המבקש למתלוננת מחוץ לחדר הנוחיות, ומשביקשה המתלוננת מהמבקש, בשנית, שיניח לה, אחז המבקש בפניה של המתלוננת בחוזקה, וסטר לה. בהמשך, בסמוך לשעה 03:00, הגיע המבקש לדירתה של המתלוננת, וצעק לעברה שתפתח לו את הדלת. משלא עשתה כן, נטל המבקש סולם ונכנס אל דירתה של המתלוננת דרך החלון. לאחר מכן, קרב המבקש אל מיטתה של המתלוננת, בעודה ישנה, והיכה בפניה במכת אגרופ. בהמשך לרצף מעשי האלימות מצידו של המבקש, שכללו: קפיצה על מיטתה של המתלוננת; הכאתה של המתלוננת באגרופים; וחניקת המתלוננת בצווארה, נטל המבקש סכין מטבח, והניפה אל עבר בטנה של המתלוננת, תוך השמעת אימים כי יהרוג אותה. רק לאחר שאמרה המתלוננת למבקש כי תתחתן איתו, חדל המבקש ממעשיו. כתוצאה ממעשיו של המבקש, נגרמו למתלוננת חבלות שונות, ובכלל זה, המטומות על ידיה, פניה ובכתף שמאל, וכן חתכים בפניה ובידיה.

במסגרת האישום הראשון, יוחסו למבקש העבירות הבאות: התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

בגדרו של האישום השני נטען, כי ביום 24.4.2013, התקשר המבקש למתלוננת ודרש לפגוש את ילדיהם המשותפים. משסירבה המתלוננת לכך, אמר לה המבקש: "את רוצה שאני אעקוב אחרי הילדים", וכן "אם תלכי למשטרה אני אעשה לך מלחמה".

במסגרת האישום השני, יוחסו למבקש העבירות הבאות: הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982; ואימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, וביום 4.3.2014 נגזר דינו. במסגרת גזר הדין הדגיש בית משפט השלום בראשון לציון כי: "רק ענישה מוחשית ומרתיעה תהלוך את חומרת העבירות ונסיבות ביצוען כפי שפורטו, ואת הסיכון הגבוה שעדיין נשקף מהנאשם [המבקש] כלפי המתלוננת". בהתאם לכך, הושתו על המבקש העונשים הבאים: 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו, עבירה אלימות, מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו, עבירה אלימות מסוג עוון; עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק; עבירה נגד רכוש; עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה; כמו כן, חויב המבקש בתשלום פיצויים למתלוננת בסך 15,000 ₪, ובקנס בסך של 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום. ביום 15.7.2014, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעורו של המבקש, והחליט לזכות את המבקש מעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק.

כמו כן, התקבל חלקית הערעור על חומרת העונש, ועונשו של המבקש הופחת מ-48 חודשי מאסר לריצוי בפועל ל-42 חודשי מאסר לריצוי בפועל. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 29.8.2014, הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. בבקשת רשות הערעור, התמקד המבקש אך ורק בנושא הרשעתו בעבירות של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע פשע, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, ובהחזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. אשר לעבירת ההתפרצות, טען המבקש בבקשתו, כי לא התקיימה דרישת הסימולטניות לעניין הכוונה לבצע פשע, כנדרש לצורך הרשעתו של המבקש בעבירה זו. בנוסף, טען המבקש, כי מאחר שהוא לא הביא עמו סכין לביתה של המתלוננת, אלא נטל סכין מהמטבח בזמן האירוע, לא מתקיים יסוד ה"החזקה", הנדרש בין רכיבי העבירה. המבקש הוסיף וטען, כי אף אם ניתן להרשיעו בעבירה של החזקת סכין, הרי שעבירה זו נבלעת בעבירה שעניינה ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות, בה הורשע המבקש.

המבקש הוסיף וטען כי אם יוחלט על זיכוי מעבירת ההתפרצות לבית מגורים וכן מעבירה של החזקת סכין, יש להפחית מעונשו 6 חודשי מאסר נוספים, כך שתקופת המאסר תעמוד על 36 חודשים לריצוי בפועל.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, כפי שנקבעו בפסיקה חוזרת ונשנית של בית משפט זה. הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וגם לא קיים חשש כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו, או שמתקיימים שיקולי צדק התומכים בעריכת דיון "בגלגול שלישי", בטענותיו של המבקש. בנסיבות אלו, דין הבקשה להידחות (רע"פ 5726/14 שוויקי נ' מדינת ישראל (15.9.2014); רע"פ 5719/14 קרינסקי נ' מדינת ישראל (10.9.2014); רע"פ 5385/14 ויסמן נ' מדינת ישראל (2.9.2014)).

7. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין, טענותיו של המבקש אינן מגלות כל עילה להתערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. כפי שצינתי בע"פ 8107/10 עזר נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (9.9.2013):

"במקורו, עקרון 'הסימולטניות' ('עקרון המזיגה') במשפט הפלילי, מחייב, כי היסוד העובדתי והיסוד הנפשי הקבועים בעבירה פליונית, ישתלבו האחד בשני, ויתקיימו בעת ובעונה אחת. בתפיסה הקלאסית של עקרון הסימולטניות נדרשה, אם כן, צמידות במימד הזמן, כמו גם יחס של 'נביעהעניינית' בין היסוד הנפשי שבעבירה לבין היסוד העובדתי שבה (ראו, בין היתר, יובל לוי ואליעזר לדרמן עיקרים

באחריות הפלילית 150-128 (1981); גבריאלי הלוי תורת דיני העונשין כרך ב 428-426 (2009); יורם רבין ויניב ואקי דיני העונשין כרך א 541-527 ((מהדורה שלישית, 2014), וההפניות שם). ברם, ברבות השנים, נמתחה ביקורת על גישה דווקנית זו, לפיה ייתכנו מצבים בהם תתקיים דרישת הסימולטניות, אף אם לא הוכחה צמידות מוחלטת בין היסוד העובדתי לבין היסוד הנפשי הקבועים בעבירה."

8. לפיכך, יתכנו מצבים בהם התנהגותו של הנאשם נמשכה על פני רצף זמנים (ולא כמעשה רגעי), בעוד שהמחשבה הפלילית התגבשה במהלך ביצוע המעשים, ולא דווקא בתחילתם. במקרים מסוג זה, נקבע, כי עקרון הסימולטניות יתקיים, גם אם היסוד הנפשי התגבש בשלב מאוחר, ובתנאי שההתנהגות הפלילית עדיין נמשכת (ראו, בין היתר, ע"פ 236/88 איזנמן נ' מדינת ישראל פ"ד מד(3) 485, 508-509 (1990); ע"פ 867/85 מרחבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(2) 802, 808-809 (1988)). התקיימותו של עקרון הסימולטניות, בעבירת התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע פשע, מושא בקשה זו, מוצאת ביטוי באופן בו נכנס המבקש לדירת המגורים של המתלוננת, ומרצף אירועי האלימות שאירעו בדירה לאחר כניסת המבקש מבעד לחלון. כל אלו, מלמדים כאלף עדים על כוונתו של המבקש, לתקוף את המתלוננת בעודה שוכבת במיטתה, ובכך באו על סיפוקם כלל יסודות העבירה של התפרצות על מנת לבצע פשע.

9. כך הוא הדבר גם לגבי העבירה שעניינה החזקת סכין, שכן המבקש החזיק בסכין שלא בתחומי דירתו, ובוודאי שלא עשה כן למטרה כשרה, ודי בכך על מנת להרשיעו בעבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

10. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ח באלול התשע"ד (23.9.2014).

ש ו פ ט